

paalægge Sø- og Handelsretten eller Dommerne at give. (L. E. Larsen: Det behøves heller ikke!) Det ærede Medlem siger, saavidt jeg hørte, at det behøves ikke, men jeg troer, at denne Fremgangsmaade er hensigtsmæssig, og at det er tvivlsomt, hvorledes det vil stille sig med Hensyn til Mortificationen af Beviser af denne særegne og hidtil i Lovgivningen ukjendte Natur, naar Lovgivningen tier derom. Jeg troer derfor, at Loven bør have væsentlig det Omfang, den har. Der er kun nogle faa Bestemmelser, med Hensyn til hvilke jeg kunde nære Betænkelighed og ønske Ændringer, hvis Tiden tillod det, hvilket den muligvis ikke gjør. Det er først i § 9 med Hensyn til Mortificationen, forsaavidt den ogsaa omfatter Dplagsbeviser, der ere endosserede in blanco. Det er, som Enhver vil indsee, overhovedet en temmelig mislig Sag at indrømme Mortification af Documenter, der ere endosserede in blanco. Slige Documenter have i den Grad Charakteren af at skulle være et Omløbsmiddel, at enhver Mortification af dem er betænkelig. Som bekjendt for Jurister er det i den nyere Tid blevet antaget med Hensyn til Bexler, at de, om de end ere endosserede in blanco, kunne være Gjenstand for Mortification. Hvad den rettlige Grund dertil er, skal jeg naturligvis ikke indlade mig paa, men hvad der gjør Sagen ubetænkelig med Hensyn til Bexelen, er, at Bexelen har den korte Omløbstid af 3 Maaneder, og at Mortificationsvarselen er Nar og Dag, saa at man, hvis Bexelen ikke er fremkommen, inden Varselet er udløbet, kan være rolig for, at den virkelig er forkommen; men det finder ikke Anvendelse her, idet paa den ene Side disse Beviser ikke have en saadan kort Varighed, men det tværtimod i Loven er forudsat, at de kunne faae en lang Varighed, og dernæst paa den anden Side, hvad jeg især vil udhæve, der her er givet Hjemmel, til at Mortificationsvarsellet kan sættes til 12 Uger. Det forekommer mig altsaa, at hvis man kunde gaae ind paa Mortification af Beviser, der endosseres in blanco, maatte det dog være under den Betingelse, at Varselet fik en tilstrækkelig Længde, navnlig fattes til Nar og Dag, og det er et Punkt, som jeg troer, det vilde være rigtigt udtrykkeligt at fastsætte i Loven, at

Varselet ikke maa være kortere end Nar og Dag, naar Beviset er endosseret in blanco. Smidlertid kan man forsaavidt berolige sig med Hensyn til dette Punkt, som det jo sees af Landsthingets Betænkning, at man ogsaa har tænkt, at dette længere Varsel af Nar og Dag skulde have Anvendelse paa in blanco endosserede Beviser; og da man kan nære Haab om, at Sø- og Handelsrettens Formand ikke vil fastsætte en kortere Varsel for dem, og Dommerne udenfor Kjøbenhavn mulig ikke ville bruge en derfra afvigende Fremgangsmaade, kan man maaskee slaae sig til Ro ved denne Bestemmelse. Et andet Punkt, der kunde trænge til en nyere Bestemmelse, er det i § 4, at Bestyrelsen af Dplagshusene maa under Ansvar til vedkommende Skabelidende alene udlevere de i samme oplagte Varer imod Tilbagelevering af de for Varerne udsærbigede Dplagsbeviser i behørig qvitteret Stand. Det er nemlig et Udtryk, der for en Jurist vil stille sig som tvivlsomt, hvad det vil sige „i behørig qvitteret Stand.“ Det er, som bekjendt, med Hensyn til Gjældsbreve omtvistet, hvorledes den er stillet, der indfrier et Gjældsbreve, som man producerer ham med en i sin Form lovlig Dwittering, naar det bagefter viser sig at være en falsk Dwittering. Det er et Punkt, som Theoretikerne ere afgjorte tilbøielige til at besvare derhen, at Debitor i det Tilfælde maa betale endnu engang, men som man i Praxis er meget tilbøielig til at besvare i modsat Retning, skjøndt der ikke har uddannet sig en bestemt Praxis. Det er Noget, som det forekommer mig ikke ved disse Documenter burde staae hen, hvorledes man skal forholde sig til denne Sag, om virkelig Dplagshuset skal være ansvarligt i det Tilfælde, at det har udleveret Varerne mod en i sin Form lovlig Dwittering paa Dplagsbeviset, eller om det kan blive fri derfor; uden en udtrykkelig Bestemmelse derom vil det ganske vist staae hen i en uvis Tilstand. I § 6, som handler om Pantsætning af disse Dplagsbeviser, kunde jeg have ønsket, at man vilde have givet nærmere Regler om, hvorledes egentlig Haandpantshaverens Stilling til saadanne Beviser er. Man vil i saa Henseende vel væsentlig holde sig til de Regler, som man i Almindelighed